

CUPRINS

I	FRUMOȘI CA O ZI DE PRIMĂVARĂ	7
II	BANI DE AUR	40
III	SĂ-L VREA CINEVA	72
IV	CU ARIPI	107
V	FĂRĂ ARIPI	137
VI	UN CASTEL ȘI NICIO MASĂ DE PRÂNZ	154
VII	ASEDIU ȘI PAT	176
VIII	MAI VOINIC DECÂT UCENICUL BRUTARULUI	194
IX	OM MARE	226
X	SCALPURI	249
XI	ULTIMA DORINȚĂ	273

I FRUMOȘI CA O ZI DE PRIMĂVARĂ

Casa era la cinci kilometri de gară, dar birja prăfuită abia dacă mersese cinci minute când copiii au început să-și scoată capetele pe geamul trăsurii și să întrebe: „N-am ajuns încă?“. Și de fiecare dată când treceau pe lângă o casă, adică nu foarte des, ziceau cu toții: „O, *asta* e?“. Dar niciodată nu era aceea, până când au ajuns tocmai în vârful dealului, imediat după cariera de cretă și înainte de cea de nisip. Acolo era o casă albă cu o grădină verde și livadă în spate, iar mama a zis:

— Am ajuns!

— Ce albă-i casa! a zis Robert.

— Și ia uitați-vă la trandafiri, a zis Anthea.

- Și la pruni, a zis Jane.
- Arată decent, a recunoscut Cyril.
- Vrea merge pe jos, a zis Bebe, și, cu o ultimă zguduitură și zdruncinătură, birja s-a oprit.

În învălmășeala pricinuită de dorința de a se da jos odată și chiar în clipa aceea, toți au încasat șuturi sau au fost călcați pe picioare, dar n-a părut să-i pese nimănui. Mama, lucru destul de ciudat, nu se grăbea să iasă din trăsură; chiar și după ce a coborât agale pe scara trăsurii, în loc să sară, a părut dornică să vadă odată cutiile cărate înăuntru și birjarul plătit, în loc să se alătore acelei prime

raite glorioase prin grădină, prin livadă și prin sălbăticia spinoasă, ghimpoasă, măracinoasă și plină de scaieți din spatele porții rupte și a fântânii secate de lângă casă. Dar de data asta, copiii se dovedeau mai înțelepți. Casa nu era deloc arătoasă; era cât se poate de obișnuită, ba mamei i se părea destul de prost amenajată, o irita că nu existau rafturi, ca să pomenim numai de ele, și aproape nicio debara. Tata spusese și el că feronerie de pe acoperiș și îmbinările parcă erau din coșmarul unui arhitect. Însă casa se afla la țară și nu se mai vedea alta în jur, iar copiii stătuseră doi ani la Londra, fără să fi mers fie și o zi la mare, măcar într-o excursie cu trenul, așadar Casa cea Albă li se părea un fel de Palat al Zânelor așezat într-un Paradis Pământean. Căci pentru copii, Londra e ca o închisoare, mai ales dacă rudele lor nu sunt bogate.

Sigur că în oraș există magazine și teatre și distracții și câte și mai câte, dar când ai tăi sunt mai degrabă săraci, nu ești dus la teatru și nu cumperi câte și mai câte din magazine; iar Londra nu are niciunul dintre lucrurile acelea plăcute cu care copiii se pot juca fără să le strice sau fără să-și facă rău – nu are, de pildă copaci, nisip, păduri și ape. Și totul la Londra are formă greșită – numai linii

drepte și străzi plate, nici vorbă de tot felul de forme neobișnuite, cum au lucrurile de la țară. Copacii, după cum știți, sunt altfel, și nu mă îndoiesc că s-a găsit deja vreo persoană plicticoasă care v-a spus că nu există două fire de iarbă identice. Pe străzi, însă, unde nu cresc fire de iarbă, tot seamănă cu tot. De aceea copiii care locuiesc în orașe sunt peste măsură de obraznici. Pur și simplu habar n-au ce se întâmplă cu ei, și nu au habar nici tații sau mamele lor, nici mătușile, unchii, verișorii, profesorii particulari, guvernantele și bonele; dar eu știu. Iar acum știi și tu. Copiii de la țară sunt și ei obraznici câteodată, dar din cu totul alte motive.

După ce au explorat cu de-amănuntul grădinile și împrejurimile casei, copiii au fost prinși și spălați ca să fie pregătiți pentru ceai, și și-au dat seama clar și fără urmă de îndoială că o să fie fericiți la Casa cea Albă. Crezuseră asta încă din primul moment, dar când descoperiseră spatele casei acoperit de iasomie doldora de flori albe, care miroseau ca o sticlă din cel mai scump parfum dăruit vreodată la o aniversare; când văzuseră pajiștea verde și netedă, cu totul altfel față de iarba cafenie care creștea în grădinile din Camden Town; când descoperiseră grajdul cu pod

deasupra în care mai rămăsese niște fân vechi, atunci fuseseră aproape siguri; și când Robert descoperise leagănul rupt din care căzuse și se alesese cu un cucui cât un ou, iar Cyril își prinsese degetul în ușa unei barăci care părea o cușcă pentru iepuri, dacă se întâmplă să ai iepuri, atunci chiar nu mai avuseseră nicio îndoială.

Cel mai bun lucru dintre toate era lipsa unor reguli care să nu le dea voie să se ducă undeva sau să facă ceva. La Londra, aproape totul purta eticheta „N-ai voie să atingi“, și chiar dacă e invizibilă, o astfel de etichetă e la fel de rea, pentru că știi că-i acolo, sau dacă nu știi, ți se spune neîntârziat.

Casa cea Albă se afla pe culmea unui deal, cu o pădure în spate, cariera de cretă într-o parte și cea de pietriș în cealaltă. La poalele dealului era o întindere dreaptă de pământ pe care se zăreau niște coșmelii albe cu forme ciudate unde oamenii ardeau piatră de var, o fabrică de bere mare, roșie și mai multe case; când coșurile înalte fume-gau și apunea soarele, valea părea plină de un abur auriu, iar cuptoarele de var și depozitele în care se usca hameiul străluceau și sclipeau atât de tare, încât păreau un oraș fermecat din *O mie și una de nopți*.

Acum, dacă am început să vă vorbesc despre locul acela, simt că aş putea continua, şi aş transforma ce am de spus într-o poveste foarte interesantă despre toate lucrurile obișnuite pe care le-au făcut copiii – întocmai genul de lucruri pe care le faceți și voi, să știți –, și ați crede fiecare cuvântel; iar când v-aș spune despre copii că sunt obositori, așa cum sunteți și voi uneori, mătușile voastre poate că ar scrie pe marginea paginii, cu creionul, „Cât de adevărat!“, sau „Ca în viață“, iar voi ați vedea și probabil că v-ar enerva. Așa că vă voi povesti doar lucrurile cu adevărat uimitoare care s-au întâmplat, și în felul ăsta puteți lăsa cartea pe unde vreți fără nicio grijă, căci nicio mătușă și niciun unchi nu vor fi ispitiți să scrie pe marginea paginilor „Cât de adevărat!“. Oamenilor mari le vine greu să creadă lucrurile cu adevărat minunate dacă nu primesc ceea ce ei numesc dovezi. Dar copiii cred aproape orice, iar oamenii mari știu asta. De aceea vă spun ei că pământul e rotund ca o portocală, când voi vedeți cât se poate de clar că este plat și cu umflături; de aceea vă spun că pământul se învâрте în jurul soarelui, când voi vedeți cu ochii voștri că soarele se trezește în fiecare dimineață și se duce la culcare în fiecare seară, ca un soare cuminte ce e, și că pământul își știe locul

și stă nemișcat ca un șoarece. Îndrăznesc totuși să spun că voi credeți tot ce vă zic ei despre pământ și despre soare, și prin urmare o să vă vină ușor să credeți că Anthea, Cyril și restul, înainte să fi trecut o săptămână de când se aflau la țară, au găsit un Spiriduș. Cel puțin așa l-au numit ei, pentru că așa își spunea el însuși; fără îndoială, el știa cel mai bine, chiar dacă nu semăna deloc cu niciun spiriduș pe care l-ați văzut vreodată, sau despre care ați auzit ori citit.

S-a întâmplat la cariera de nisip. Tata fusese nevoit să plece pe nepusă masă cu treburi, mama se dusesse să stea cu bunica, pentru că bunica nu se simțea prea bine. Plecaseră amândoi în mare grabă, iar după plecarea lor casa părea teribil de tăcută și de pustie, prin urmare copiii au început să umble dintr-o cameră în alta, uitându-se la bucățelele de hârtie și de sfoară de pe jos, rămase de la despachetat și dorindu-și să fi avut ceva de făcut. În cele din urmă, Cyril a spus:

— Eu zic să ne luăm hârlețele și să ne apucăm de săpat în cariera de nisip. Ne putem preface că suntem la malul mării.

— Tata spune că asta a și fost cândva, a zis Anthea. Spune că sunt acolo cochilii vechi de mii de ani.

Așa că au pornit spre carieră. Sigur că mai fuseseră deja până la marginea ei și se uitaseră înăuntru, dar încă nu îndrăzniseră să coboare de frică să nu le spună tata că n-au ce căuta să se joace acolo, la fel ca în cariera de cretă. Cariera de nisip nu-i cu adevărat periculoasă decât dacă încerci să cobori pe marginile ei abrupte, așa că trebuie să te duci pe calea mai înceată și mai ferită care-i dă ocol, de parcă ai fi căruță.

Fiecare copil își căra hârlețul și l-au dus cu rîndul în brațe pe Mieluț. El era bebelușul familiei, iar frații lui îi spuneau așa pentru că primul cuvânt pe care îl rostise fusese „Bee“. Antheei îi spuneau Pantera, un nume care pare caraghios când îl citești, dar când îl roștiți, seamănă puțin cu numele ei.

Cariera de nisip e foarte mare, și pe marginile ei cresc iarbă și flori sălbatice uscate și ațoase, mov și galbene. Seamănă cu ligheanul unui uriaș. Sunt acolo mormane de nisip, și găuri în peretele ligheanului, de unde a fost extras nisipul, iar sus, pe laturile abrupte, niște găuri mici care sunt ușițele de intrare în căsuțele unor rîndunele micuțe.

Copiii au construit un castel, desigur, dar nu te distrezi cine știe ce construind castele când nu poți spera că o să

vină marea să umple șanțul de apărare, să distrugă podul mobil și, într-un final fericit, să-i ude pe toți măcar până la brâu.

Cyрил a vrut să sape o peșteră ca să se joace în ea de-a contrabandiștii, dar ceilalți s-au gândit că ar putea fi îngropați de vii, așa că într-un final hârlețele au fost puse la treabă pentru a săpa o groapă prin castel până în Australia. Vedeți voi, copiii aceia credeau că pământul e rotund și că pe partea opusă lor fetițele și băiețelii australieni chiar mergeau cu capul în jos, ca muștele pe tavan, cu capetele atârând în aer.

Copiii au săpat și-au săpat și-au săpat, mâinile li s-au umplut de nisip, li s-au încins și înroșit, fețele le-au

devenit umede și lucioase. Mieluț încercase să mănânce nisip și plânsese atât de tare când descoperise că nu era zahăr brun, așa cum bănuia el, încât acum era foarte obosit și dormea într-un culcuș cald din mijlocul castelului înălțat pe jumătate. Asta le dădea fraților și surorilor lui libertatea de a trudi din greu, iar groapa al cărei capăt urma să iasă tocmai în Australia a devenit curând atât de adâncă, încât Jane, căreia i se spunea pe scurt Pisu, i-a rugat pe ceilalți să se oprească.

— Să zicem că fundul gropii cedează brusc, a zis ea, iar voi vă rostogoliți dincolo printre australieni și vă intrați tot nisipul în ochi.

— Da, a zis Robert, iar ei o să ne urască și o să arunce cu pietre în noi și n-o să ne lase să vedem cangurii, oposumii, eucaliptii, păsările Emu sau orice altceva.

Cyril și Anthea știau că Australia nu era chiar atât de aproape, dar au fost de acord să nu mai folosească hârlețele și să sape mai departe doar cu mâinile. Lucru destul de ușor, pentru că nisipul de pe fundul gropii era foarte moale, fin și uscat, ca nisipul mării. Și în el erau scoici mici.

— Ciudat că a fost cândva aici o mare udă, mocirloasă și lucioasă, cu pești, țipari, corali și sirene, a zis Jane.

— Și cu catarge de corăbii și epave spaniole cu comori. Mi-aș dori să găsim vreun dublon de aur sau ceva, a zis Cyril.

— Cum a fost dusă marea de-aici? a întrebat Robert.

— Nu cu găleata, caraghiosule, a zis fratele lui.

— Tata spune că pământul s-a încălzit prea tare pe dinăuntru, așa cum te încălzești uneori în pat, așa că și-a ridicat umerii și marea a alunecat cum alunecă păturile de pe noi, iar umerii au rămas pe dinafară și s-au transformat în pământ uscat. Hai să căutăm scoici; cred că s-ar putea să fie în grota aceea mică și văd că iese din ea ceva care seamănă cu ancora unui vapor eșuat. În groapa australiană s-a făcut oribil de cald.

Ceilalți au fost de acord, numai Anthea a continuat să sape. Ei îi plăcea întotdeauna să termine un lucru, odată început. I se părea rușinos să abandoneze groapa fără să ajungă în Australia.

Grota a fost o dezamăgire: nu erau scoici în ea, ancora corabiei eșuate s-a dovedit a fi doar capătul rupt al unui târnăcop, iar mica echipă tocmai își dădea seama că nisipul îți provoacă mai multă sete când nu e lângă mare, așa că cineva a propus să meargă toți acasă și să bea limonadă, când Anthea a strigat dintr-odată:

— Cyril! Vino-ncoace! Haide, vino repede – e viu! O să fugă! Repede!

S-au grăbit toți într-acolo.

— E un șobolan, nici nu mă miră, a zis Robert. Tata spune că invadează locurile vechi – iar locul ăsta trebuie să fie vechi tare, dacă a fost o mare aici cu mii de ani în urmă...

— Poate că-i șarpe, a sugerat Jane, străbătută de un fior.

— Hai să vedem, a zis Cyril și a sărit în groapă. Eu nu mă tem de șerpi. Dacă e șarpe, o să-l îmblânzesc și o să mă urmeze peste tot, iar noaptea o să-l las să doarmă cu mine, încolăcit în jurul gâtului.

— Ba nu, a protestat ferm Robert, care împărțea camera cu Cyril. Ai voie doar dacă e șobolan.

— Nu fi caraghios, a zis Anthea. ăsta nu-i șobolan, e *mult* mai mare. Și nu-i nici șarpe. Are picioare, am văzut eu. Și blană. Nu – nu cu hârlețul. O să-l rănești! Sapă cu mâinile.

— Ca să mă rănesc *eu* în schimb! E mai mult ca sigur, nu? a zis Cyril și a pus mâna pe hârleț.

— Nu! a zis Anthea. Veveriță, *nu face asta!* Eu... sună prostește, dar a spus ceva. Chiar a spus, cum mă vezi și cum te văd...